

Řecko 2017

Obsah

Řecko 2017	- 2 -
Úvod	- 2 -
Korfos – Poros	- 2 -
Poros – Gefyra (Monemvasia)	- 2 -
Monemvasia	- 3 -
Gefyra – Gerkas	- 3 -
Gerkas – Leonidio (Plaka)	- 4 -
Leonidio – Ermioni	- 5 -
Ermioni – Methana	- 6 -
Methana – Korfos	- 7 -

Úvod

Po hlavní události mojí letošní jachtařské sezóny, kterou byla plavba v Botnickém zálivu, se mi zachtělo čerstvých mořských ryb a lepšího počasí, než jaké v druhé půli října obvykle panuje v Česku. V Turecku jsem byl na sklonku loňského roku, v Chorvatsku dokonce letos na jaře, takže mi jako dobrá destinace vycházelo Řecko.

Poohlédl jsem se po vhodných letenkách, email dal email a já se mohl těšit na deset až dvanáct dní jachtingu na devítimetrové Sachmet. „Logistické záležitosti“ jsou pořád stejné, za zmínku stojí jen fakt, že lety Praha – Bělehrad – Atény a zpět s Air Serbia proběhly bez komplikací. Vzhledem k vhodným časům odletu, délce intervalů na přestup a ceně 4200 Kč jsem byl zcela spokojen.

Na místě samotném – v městečku Korfos – jsem mimo jiné potkal také Sajriho, kterého tímto zdravím. Až ho zase potkám, tak, pokud si vzpomenu, na něj budu dotírat ohledně jedné astronavigační speciality, která mě z ničeho nic napadla.

Korfos – Poros

První den plavby jsem chtěl doplout do Poroské zátoky, což se mi Poseidon snažil překazit nejdřív bezvětřím a slabým větrem do nosu, pak zase bezvětřím a nakonec silným větrem nejdřív do nosu, nakonec z boku v doprovodu vln, které lodí dost nepříjemně houpaly. Úzkým průjezdem do zátoky ze severozápadní strany jsem proplouval už za tmy a na místo, které jsem si vybral za kotviště, jsem dorazil kolem půl desáté místního času.

Zátoka v zátoce se jmenuje Russian Bay. V její menší západní části jsem našel místo s hloubkou 5,5 metru a spustil kotvu. Po vypuštění 15 metrů řetězu a asi stejné délky lana kotva při vyzkoušení motorem držela, takže jsem mohl manévr prohlásit za úspěšný.

Po obvyklé postupce: úklid lodi – úklid sebe – konzumace – odpočinek – četba – pelech (pardon, kóje) jsem se z Poseidonovy říše vděčně vydal do říše Morfeovy.

Poros – Gefyra (Monemvasia)

Druhý den jsem neodolal a zaplavoval si kolem lodi. Voda měla *svůj zvláštní ráz* – *zprvu studená zdála se, ale milá zas* (řečeno s Janem Nerudou).

Protože foukal slabý vítr od východu, Porosem jsem proplul na motor. Křižovat bych se v úzkém místě mezi mělčinami a zakotvenými či vyvázanými jachtami neodvážil. Při zpáteční cestě jsem si to bohatě vynahradil. Východně od Porosu, kde se pobřeží stáčí směrem k jihovýchodu, jsem vytáhl hlavní plachtu a vyroloval genou. Neplul jsem sice nijak převratnou rychlostí, ale plachty jsou plachty. Vítr se ještě trochu stočil k severovýchodu, takže jsem si dopřál radost proplutí úžinou mezi pevninou a přilehlými ostrůvky pouze na plachty. Průliv je splavný asi v dvousetmetrové šíři, takže místa je tu dost. Pokud proti vám nevyrazí trajekt, což se může stát. Mě to ale nepotkalo, v nejužším místě jsem se potkal jen s plachetnicí plující na motor, jejíž kormidelník znal a ctil COLREG, takže jsem nemusel nijak manévrovat.

Pak jsem se za docela příjemného větru vydal k severovýchodnímu cípu ostrova Hydra s jeho hezkým majákem. Těch asi pět mil hezky ubíhalo, plulo se příjemně.

Mým cílem byl buď ostrov Kythira nebo městečko Gefyra, u níž leží řecký Gibraltar – Monemvasia. Protože v případě Kythiry šlo o dalších nejméně 75 mil, připlutí na místo připadalo v úvahu nejdříve další den dopoledne, spíš ale ještě později. Rozhodl jsem se, že alespoň část etapy budu navigovat klasicky – bez použití GPS. Komplikací bylo, že krom GPS na lodi nebyl žádný přístroj, který by udával rychlost lodi. Zjednodušením bylo, že kousek před půlkou trasy k mysu Maleas, kolem kterého se ke Kythiře pluje, se nachází ostrůvek Parapola s majákem viditelným téměř ze všech stran. Ostrůvek byl i v oparu, který v Řecku na podzim asi dost často panuje, na vzdálenost asi 27 mil docela slušně vidět.

Plavba ubíhala dost dobře, jen z východu přicházely docela vysoké mrtvé vlny – ve středním Egeji asi foukalo Meltemi. Po setmění se vítr začal utišovat, až před desátou hodinou ustal úplně. Vzhledem k tomu, že veškerý lodní provoz probíhal o dost dál na východ, rozhodl

jsem se k odpočinku ve vodorovné poloze. Byl jsem docela unavený – Sachmet není vybavena autopilotem.

I když jsem si lehl, nijak zvlášť pohodlné to nebylo. Z východu stále přicházely vlny vysoké kolem metru a půl. Sachmet má bohužel zcela neomylnou schopnost vždy se k vlnám postavit bokem. Občas bylo dost náročné nespadnout na zem. Při neustálém vyrovnávání náklonů lodi si moc neodpočínáte.

Vysvobodil mě až fakt, že se před druhou hodinou zase rozfoukalo. Abych nepřeháněl, trochu odpočatý jsem byl, ale mohlo to být lepší. Někdy mezi čtvrtou a pátou jsem minul ostrov Parapola a pokračoval přibližně k jihu.

Po další necelé hodině bezvětří se vítr definitivně vrátil, což mě potěšilo. Poseidon měl ale jiné plány, než mi dělat radost. Zatímco při větru síly 4 až 5 Bft Sachmet krásně plula rychlostí i přes pět uzlů, později, když vítr dál sílil, jsem už rychleji plout nechtěl, takže jsem refoval a nakonec zcela spustil hlavní plachtu. Za větru o síle šest až sedm stupňů jsem plul už jen asi na třetinu genoy – stále rychlostí kolem pěti uzlů, občas i víc.

V hlavě mi ale bobtnal jiný problém. Vlastně hned tři. Mys Maleas je pověstným místem, kde se často mění nebo zhoršuje počasí. Když tady foukala sedmička, tam to mohla klidně být devítka. Moje představa o plavbě pro radost takový vítr už nezahrnuje. Druhou věcí byl fakt, že vítr teď foukal od severu, nejbližší kotviště na Kythiře je k severu otevřené. V tomhle počasí by tam kotvení nebylo to pravé. V neposlední řadě jsem uvažoval, jak se dostanu zpět, pokud tenhle vítr bude pár dní trvat. V následujících dnech se ukázalo, že jsem nebyl daleko od pravdy. Jen místo sedmičky v poryvech i v Monemvasii foukala osmička, možná chvílemi devítka. Ve vantech to vytvářelo interesantní kvílení. Tyhle libé zvuky mi Poseidon dopřával s malými přestávkami další tři dny.

V časném dopoledni, když jsem byl necelých dvacet mil jak od mysu Maleas, tak od Monemvasie, jsem se rozhodl, že jsem moudřejší a ustoupím. Právě do Monemvasie – nebo přesněji do mariny ve vedlejší Gefyře.

Tam jsem kolem půl druhé odpoledne dorazil a v pohodě přistál bokem k molu. Tohle je naopak věc, kterou Sachmet umí dobře. Když se k molu připluje pod správným úhlem a s kormidlem vpravo přistává levobokem, stačí ve vhodnou chvíli dát zpětný chod a ona pomocí propeler walku dokráčí k molu, aniž by se pohybovala vpřed či vzad. Hezké!

Monemvasia

V Gefyře a Monemvasii jsem původně chtěl strávit jen jeden den, ale kvůli silnému větru jsem tu pobyl od sobotního odpoledne až do úterka, kdy jsem také odpoledne vyplul na krátkou etapu do blízkého Gerkas (občas se píše též Yerkas).

Přesto, že už jsem Monemvasii před čtyřmi lety navštívil, znovu mě uchvátila svojí krásou a atmosférou. Tři dny jsem strávil procházkami labyrintem uliček historického města a důležitou součástí gastrojachtingu – návštěvou restaurací a ochutnáváním místních specialit. Tradičně výborná musaka nemůže zklamat, jehněčí a ryby bohužel neměli, ale vynahradili to výtečným telecím a bílým vínem, řeckým salátem a naprosto skvělou kávou.

Zpestřením pobytu byla návštěva přístavní policie / coast guard. Zkontrolovali doklady a jeden z nich požádal, zda může vstoupit na loď.

Vstup jsem mu povolil – co taky jiného, že? –, ale s tím, že v lodi je velký nepořádek. Byl. Ale policista to nesl hrdinně. Nic neotvíral, nezkoumal, neprohledával. Došel až do předíové kajuty, tam se obrátil a loď opustil. Vzhledem k tomu, že na mole nezvracel, asi to s nepořádkem nebylo tak hrozné. Myslím, že jim šlo hlavně o to, zda nepašují uprchlíky. Jejich vystupování bylo korektní, anglánština srozumitelná.

Gefyra – Gerkas

V úterý po poledni, právě když jsem v jedné z restaurací v Gefyře obědval, jsem si uvědomil, že už delší dobu nefouká tak silný vítr, jako v předchozích dnech. Rozhodl jsem se,

že je správný čas na začátek návratu. Kolem druhé hodiny jsem vyplul z mariny. Odplutí od mola bylo bezproblémové, ale pak se Poseidon zase rozhodl, že mě pozlobí.

Východní vítr zesílil do té míry, že když jsem proti němu plul na motor, rychlost chvílemi klesala pod jeden uzel. Zase jsem si procvičil slovní zásobu expresivních výrazů zejména z té hrubozrnější části spektra. Poseidon to nejspíš vzal poněkud osobně.

Když jsem vyplul do míst, kde už mi nic nebránilo v plavbě na plachty, vyroloval jsem asi třetinu genoy a změnil kurz směrem ke Gerkas. Sachmet se hezky rozeběhla, ale téměř zároveň začal vítr rychle slábnout. Po dvaceti minutách jsme se ploužili rychlostí pod dva uzly. To už je málo i pro mě, takže jsem nastartoval motor. Když vítr po chvíli uhynul úplně, zaroloval jsem genou.

Gerkas leží v krásné zahnuté a tedy dobře kryté zátocě. Krom nábřeží, u kterého je místy pro plachetnice mělko, je to molo pro trajekty, které sem už ovšem neplují. V zátocě se dá taky zakotvit, ale vzhledem k její šíři se sem nevejde na kotvě moc lodí. Před čtyřmi lety jsem tu kotvil a hodně pečlivě při tom vybíral místo, abych při změně směru větru nedoputoval na mělčinu či břeh.

Ted' u mola stála jen jedna plachetnice, takže jsem přistál za její zád' a vyvázal se levobokem.

Za předchozí „boj s živly“ jsem se odměnil výborným řeckým salátem a půllitrem neméně dobrého bílého vína v místní taverně.

Gerkas – Leonidio (Plaka)

Ve středu dopoledne jsem se po vyplutí ze zátoky trochu pocvičil v křižování proti větru – v tomhle případě to byla taková svěží čtyřka. Ta bohužel dlouho nevydržela, takže jsem se podél pobřeží vedoucího severo-severozápadním směrem zase ploužil na motor. Pobřeží je tady skalnaté, dál ve vnitrozemí Peloponéskeho poloostrova jsou dosti vysoké hory. Po necelých patnácti mílích je pobřeží vykousnuté, je tu zátoka Kyparissia. Jsou tu podle pilota tři možnosti kde stát, ale ani jedna z nich není dobře chráněná.

Já jsem stejně směřoval ještě o dalších cca 15 mil dál, kde je další zátoka, v níž je mimo jiné přístav Leonidio – Plaka, kde už jsem taky před čtyřmi lety byl. Tenkrát jsem tam stál sám.

Od vplutí do zátoky je to do přístavu ještě asi čtyři míle. Právě trochu foukalo, a ještě k tomu vhodným směrem. Okamžitě jsem rozbalil celou genou a radoval se z krásného jachtingu. Od jihu se na mě dotahovaly další dvě plachetnice, které mi zcela zjevně chtěly zabrat nejlepší místa u mola. Za nimi se hnala ještě jedna.

Stejně jsem nenastartoval motor. Ono to zase nebylo takové hrdinství – měl jsem asi dvě míle náskok a na plachtu se Sachmet docela rozjela. Za plavby k přístavu jsem spustil hlavní plachtu, kterou jsem celý den používal jako stabilizátor, na oba boky přivázal fendry a připravil vyvazovací lana. Sachmet tentokrát dosti způsobně držela směr.

V přístavu už byly asi čtyři plachetnice, ale ještě tu bylo dost místa. Přistál jsem bokem poblíž vjezdu, vyvázal loď a se spokojeným úsměvem jsem pozoroval teprve doplouvající „účastníky závodu“. Podmínky byly výborné, přesto se jedné z lodí přistání na první pokus nepodařilo. Do nikoho ovšem nenarazili, takže vlastně žádné drama. Do setmění dorazila ještě jedna nebo dvě lodí, takže nás v přístavu nakonec bylo sedm nebo osm.

To byla oproti mojí minulé návštěvě velká změna. Stejně tak to, že teď byly otevřené tři restaurace; minule ani jedna. Do jedné z nich jsem večer zamířil. Z její terasy v prvním patře byl krásný výhled na přístav a okolí. Do restaurací se nahrnuly snad všechny posádky, takže tu bylo dost živo.

Srandovně kmitající číšník (a asi majitel) mě vzal do kuchyně, abych si vybral z hotových jídel. Nevypadala vůbec špatně, ale já byl nekompromisní:

“Do you have fresh fish?”

Jeho odpověď mě zahřála u srdce:

"Yes, of course. Have a look."

Zavedl mě k chladicímu boxu s ledem a začal ukazovat ryby a pojmenovávat je. Všechny se tvářily velice sympaticky, ale když jsem zaslechl výraz "red snapper", měl jsem jasno. Tuhle rybu jsem před dvěma lety měl na ostrově Kastellorizo a zanechala ve mě velice hluboký dojem a skvělý pocit. Tady byly rybky trochu menší, takže jsem si dal rovnou dvě. Byly stejně vynikající, jako ty předchozí. Pak jsem jim poskytl dostatek tekutin, aby si naposledy zaplavaly.

Poté jsem se dal do řeči se staršími manželi z Norska, kteří sem také připluli jachtou. Hovor příjemně plynul. Když jsem usoudil, že je čas jít na kutě, řekl jsem si číšníkovi o účet. Ten odešel a za chvíli se vrátil s tím, že jeho manželka tvrdí, že už jsem platil. Jsa zaneprázdněn společenskou konverzací a doplňováním provozních tekutin pro milé rybky, jsem na to úplně zapomněl. :-)

Teprve podle stavu drobných ve své kapse jsem usoudil, že jsem opravdu zaplatil – při příchodu do restaurace jsem v mincích měl jen jedno či dvě eura, teď jich tam bylo mnohem víc. Milé, že mě nezkasíroval podruhé.

Leonidio – Ermioni

Dopoledne zase nefoukalo, takže prvních pár hodin plavby mi na lodi něco divně vrčelo. Všiml jsem si, že lodi vyplouvající z Leonidia všechny až na mě zamířily buď na jih nebo sever podél břehů. Jen já jsem se vydal napříč Argoským zálivem k jihovýchodnímu okraji ostrova Spetses. Asi po deseti mílích se přeci jen rozfoukalo, takže jsem mohl postavit plachty. To jsem sice mohl i před tím, ale bylo by to k prdu.

Zprvu váhavě, později s větší jistotou Poseidon poslal předobochní vítr, který umožňoval krásnou plavbu. Po počátečních dvou a půl uzlech se Sachmet rozeběhla i rychlostí mezi čtyřmi a pěti uzly. Všichni na lodi byli velmi spokojeni – zejména kormidelník.

U jihovýchodního cípu ostrova Spetses je ostrůvek Spetsopoula, který je obydlený. V úžině je malý přístav a před ním velká kotevní bóje. Chystal jsem se úžinou na plachty proplout a přístávek si cestou trochu prohlédnout. Situaci jsem nekonzultoval s pilotem, ale ostrůvek na mě působil dojmem, že je v soukromém vlastnictví. O to pečlivěji jsem studoval mapu, abych proplul bez nechtěného kontaktu s čímkoli jiným, než s mořskou vodou a vzduchem. Zdařilo se.

Ostrůvek trochu odstínil vítr, takže rychlost klesla i pod tři uzly, ale nijak mi to nevadilo – pohled na ostrov byl moc pěkný.

Když jsem vyplul z větrného stínu ostrova, Sachmet se zase rozeběhla. Obeplul jsem jednu mělčinu a zamířil do úžiny mezi ostrovem Dokos a pevninou. Dalších asi osm mil se plulo krásně. Vítr jsem teď měl z boku, rychlost neklesala pod pět uzlů, občas přesahovala šest.

Zvažoval jsem dvě možnosti. Zakotvit v zátoce na severu ostrova Dokos nebo plout do přístavu Ermioni. Zvítězila přirozenost přístavně-hospodského povaleče, takže jsem se vydal k ústí zátoky, v níž je městečko Ermioni. Dobře jsem udělal – před ústím sice zase zeslábl vítr, ale zato jsem potkal skupinu pěti až osmi delfínů, kteří tu zcela zjevně večeřeli. Jejich hřbetní ploutve prořezávaly hladinu, občas šplouchla ve vodě jejich večeře. Vypadalo to, že lovené rybky nemají žádnou šanci.

Když jsem se blížil k vjezdu do zátoky, připlul od ostrova Hydra trajekt a zamířil do přístavu. Na motor jsem ho následoval a doufal, že ho nepotkám v nejužším místě, až se bude vracet. Nestalo se tak.

Před přístavem jsem připravil loď na přistání a zamířil k molu. Ve vhodné vzdálenosti jsem Sachmet otočil. Tohle je věc, kterou ona velice dobře umí. Díky výraznému „propeller walku“ se s kormidlem vychýleným vpravo střídavými impulsy motorem vpřed a vzad Sachmet obrací doslova na místě. Pak jsem výše zmíněným postupem loď vyvázal způsobem kotva – molo. Po obvyklých „příjezdových úkonech“ jsem se prošel po nábřeží a vybral nejvhodnější občerstvovnu. Vybral jsem dobře – měli rybky, které nazývají „red mullet“. Připravují je smažené v těstíčku. Protože jsou velikosti „mírně“ přerostlých akvarijních rybiček, porce obnáší pět nebo šest jedinců. Mňam!

Ermioni má jednu zajímavost – zatímco všechny dosud navštívené přístavy byly kočičí, Ermioni je zcela zjevně psí. Zatímco ve všech ostatních přístavech v restauracích více či méně agresivně loudí jídlo kočky, tady jsou to psi. A taky se celou noc dost hlasitě ozývají. V dobrém spánku mi to ale nezabránilo.

Ermioni – Methana

Příštího dopoledne téměř nefoukalo, přesto jsem chtěl zkusit plachtit. Když jsem se po odplutí od mola chystal vytáhnout hlavní plachtu, chtěl jsem motorem loď srovnat proti větru. Z chodu na volnoběh jsem pomalu (jako vždy) přidával plyn, ale tentokrát se nic nedělo – otáčky se nezvyšovaly. Vrátil jsem páku do polohy na volnoběh a zkusil to znovu. Tentokrát motor zhasl.

Protože jsem byl blízko břehu, rychle jsem vyroloval genou, abych mohl alespoň trochu plachtit. Pak jsem nastartoval a pomalu přidával plyn. Motor se normálně rozeběhl, aby dál už zase bezproblémově běžel. Uvažoval jsem, co mohlo věc způsobit. Napadla mě nečistota v naftě, ale tu by měl filtr zachytit. Další možností je bublina v palivovém systému, ale měl jsem téměř plnou nádrž a vlny dosahovaly v tu chvíli závratné výše deseti centimetrů. Pak už mě napadá jen momentální špatná nálada jinak zcela spolehlivého motoru.

Protože slabý vítr vál zase téměř přímo do nosu, prvních dvanáct mil obstaral většinu muziky motor. Podél pobřeží jsem se posouval na východ. Asi dvě míle před již zmiňovanou úžinou mezi pevninou a ostrůvky poblíž městečka Poros vítr zesílil a stočil se tak, že se Sachmet rozeběhla více než šesti uzly. Trochu jsem zaroloval genou, abych do úžiny nevpadl jak Tataři do Evropy. Nemusel jsem se ale strachovat. V úžině vítr zeslábl, takže jsem její druhou část proplouval téměř jen setrvačností.

Pak jsem se vydal směrem k Porosu. To je ostrov se stejnojmenným krásným městečkem, který je oddělen od pevniny úzkým a klikatým průlivem, ve kterém jsou mělčiny s kameny. Kde mělko není, tam kotví lodi. Spousta lodí je vyvázána k nábřeží buď bokem nebo způsobem kotva – molo, případně i mooring – molo. Abyste měli jistotu, že neskončíte na mělčině, musíte plout poměrně hodně blízko kolem vyvázaných lodí.

Foukalo tak, že jsem se rozhodl, že zkusím proplout na plachty. Přesněji řečeno na plachtu – v úžině se vítr hodně točil, počítal jsem s tím, že budu mít vítr z různých stran. Ovládat v takových podmínkách obě plachty mi nepřišlo jako dobrý nápad, proto jsem genou zcela zaroloval. Pro jistotu jsem taky nastartoval motor, ale ten celou dobu běžel na neutrálu.

Průjezd byl krásný, ale musel jsem celou dobu být ve střehu. Asi osmkrát jsem při změně směru větru signalizovaném vlnami na hladině přehazoval hlavní plachtu za otěž na druhou stranu. Většinou jsem plul na zadobok, ale v některých úsecích to byl i předobok, obé střídavě z pravoboku i levoboku. K tomu docela silný provoz malých motorových lodí. Ty ale ohleduplně uhýbaly.

Když jsem se dostal do míst, kde se úžina otvírá do Poroské zátoky, oddechl jsem si. Ovšem předčasně. Z pravé strany se blížil místní trajekt, který sice není zvlášť velký, ale převáží i auta, takže úplný drobek to taky není. V tu chvíli jsem stále plul na plachtu rychlostí kolem dvou uzlů. Naivně jsem se domníval, že trajekt mě objede. Leda prd, neuhnul ani o stupeň. Ani nezpomalil. Sachmet i v tak malé rychlosti poslechla kormidlo, takže jsem uhnul vpravo a nechal trajekt proplout. Nedostalo se mi ani omluvného gesta z můstku. V odpověď jsem si směrem k můstku poklepal na čelo. Ale nevím, jestli se dívali.

Pak už bylo vše bez problémů, jen se vytratil vítr, aby se už do konce etapy nevrátil. Nastartoval jsem, proplul kolem Russian Bay, kde jsem cestou na jih kotvil, protáhl se další úžinou ven z Poroské zátoky a záměřil k městečku Methana. V samé blízkosti mariny jsem ucítil silný zápach. Co zápach, smrdělo to tam jako tisíc let stará kanalizace. Nešlo ovšem o zanedbané potrubí, nýbrž o sirné bahenní koupele, kterými je Methana známá. Naštěstí zápach zůstal před přístavem, v samotné marině to bylo v pohodě.

Marina je na mapách zakreslena jako bazén obdélníkového tvaru, kde se po obvodu stojí zádi k molu. Očekával jsem zase použití kotvy, ale to je tu zakázáno. Na místech pro jachty jsou mooringy. Bazén je dosti mělký, v některých místech je hloubka třeba jen metr dvacet.

Proto jsem plul velmi pomalu. Kdybych se v malé rychlosti chytil do bahna kýlem, na plný plyn bych nejspíš snadno vycouval. Hloubkoměr mě občas potěšil informací, že se právě pohybuji nad hloubinou celých 70 centimetrů. Ze zadní strany bazénu směrem ke mně gestikulovala jakási paní. Vzhledem k tomu, že stála u jednoho z posledních volných míst, zamířil jsem k ní. Její neustávající gestikulací jsem se ale nenechal přesvědčit k rychlejší plavbě – pořád bylo hodně mělko. Paní něco brblala, ale to mi nevadilo, neboť to bylo řecky.

Zase jsem otočil loď a zacouval do příslušné mezery. Paní mi pomohla s lany, do kterých jsem loď opřel mírným chodem vpřed a vyvázal podaný mooring. Vše zcela bez problémů. To zmiňuji proto, že v příští etapě jsem měl zjistit, že to může být i úplně jinak.

Výhodou mariny byly fungující ma čisté sprchy. Po zařízení potřebného jsem se vydal na večeři. Našel jsem restauraci, kde měli čerstvé ryby (já jsem na ně prostě kapku ujetý, no), abych se dozvěděl, že krom plodů moře, které moc nemusím, mají zase jen akvarijní „red mullet“. Trochu jsem se obával, že to nebude ono – že nedosáhnou úrovně restaurace v Ermioni –, ale nemusel jsem. Ryby byly trochu větší, takže jich bylo o jednu méně, ale byly stejně výborné.

Kolem mě se shlukla celá smečka koček, které naznačovaly, že bych se s nimi měl rozdělit. Když jen naznačovaly, tak jsem jim občas něco hodil. Velké kusy masa tedy ne, ale jely jim i hlavy a ploutve; některé se spokojily i s hranolky. Jedna z koček se ovšem pokoušela přes neobsazené židle dostat na stůl, za což ode mě slízla několik pohlavků. Doslova – párkrát jsem ji pleskl do hlavy. Nakonec jsem jí ale jeden rybí ocas taky dal.

I tady měli bílé víno velmi vhodné k poslední plavbě nebohých ryb.

Methana – Korfos

Poslední etapa z Methany do poněkud stranou ležícího městečka Korfos se nesla v duchu pokusů o plachtění za slabého větru a následného motorování. Ke dvěma oživením ale došlo.

Po vstupu do zátoky, ve které se Korfos nachází, jsem si všiml, že se na mnoha místech „vaří“ voda. Zbystřil jsem a brzo jsem přišel na to, že tady delfíni a tuňáci loví menší rybky. Nejspíš to byly ony „red mullet“, které i mně tak chutnaly. Oploutvení kolegové je sice neměli smažené v těstíčku, ale ani tak jsem se jim nedivil – rybky jsou to fakt výborné. Ovšem kde lovci berou bílé víno na zapití, to fakt nevím.

Poslední „zábava“ ovšem byla na můj účet. Když jsem s připravenou lodí připlul k molu na vzdálenost, kde jsem chtěl spustit kotvu, Sachmet odmítla couvat rovně. Vše jsem dělal stejně, jako v předchozích případech, ale ona ne a ne způsobně zacouvat k molu. Minimálně deset minut jsem najížděl vhodným směrem, rovnal loď do směru... abych pak zase poodplul a dal další pokus, protože Sachmet prostě rovně couvat odmítala.

Lidé na molu už kroutili hlavami, když se mi nakonec pomocí série krátkých impulzů vzad, vyřazení a prací s kormidlem podařilo vyhnout se kotevnímu řetězu vedlejší lodi i jejímu trupu a „dopravit“ záď k molu v místech, kde opravdu měla být. Vůbec jsem z té klauniády neměl radost. Útěchou mi byl jen fakt, že jsem do ničeho nenarazil a kotva držela. Ufff!

Předání lodi i následná cesta domů byly bez komplikací.

Uplul jsem 196 mil, asi 65 % z toho na plachty. Navštívil jsem krásná místa, na kterých už jsem byl, i některá nová – neméně hezká. Vyzkoušel jsem si stání, bokem, kotvení, stání kotva – molo i stání mooring – molo. Počasí bylo v podstatě dobré, jen mohlo občas být menší horko – my „seveřané“ prostě nejsme zvyklí. :-)

Řecko je nádherné!